

hunne rechten niet stoort. Dat dus hare natuurlijke bepaling bestaet in deze stelling: Doe niet aen eenen anderen, 't geen gij niet wilt dat u geschiede. – Hadt men hun tevens voorgehouden, dat de geschiedenis der waereld betoogd heeft, dat de volstreckte democratie een monster is, dat zichzelf verscheuren moet en nimmer stand kon houden, verre de meesten waren onafgedwaelde patriotten gebleven. Laten wij hen dan die edelmoedige hulp toebrengen, die wij in gelijke omstandigheden van anderen zouden verlangen, laten wij hun een enkelen stap terug doen treden en zij zijn behouden voor het vaderland! Dan hiervan genoeg, mijn hijgend verlangen tot hereeniging zou mij haest doen vergeten, dat ik bijzonderlijk mijn welkomstgroet tot u lieden, die thans hier vergaderd zijn, rigten moet. Welaen ik zal aan mijn verplichting voldoen, gun mij slechts voor een oogenblik uw luisterende aandagt:

„Ziet daer Bataefsche stadgenoten!
Den dag door u zoolang verwagt,
En ons schoon eens miskend verstooten
In 't eind op deze plaets met luister weergebragt,
Zoo ziet de deugd haer schedel kroonen,
Standvastigheid en moed zich loonen,
In spijt van het haetlijk zelfbelang.
Geluk dan broeders Batavieren,
Geen grootscher kroon kan ooit u sieren,
Gij zegepraelt op allen dwang.

Wat ook de laster moog verspreiden,
Wij vloeken saem de dwinglandij
En nimmer lieten w' ons door iemand blindelings leiden,
Ons hart en onze tong was vrij.
Hij, die het recht des volks durft schenden,
Dat volk wil dompelen in ellenden,
Wordt ook door ons op het diepst veracht,
Maar zij, die orde en wetten staven,
Zijn groot in het oog van alle braven,
Hun roem duurt voort bij 't nageslacht.